

Afscheid van Cees Zeijlemaker

"Ik zou er zelf niet opgekomen zijn", zegt Cees Zeijlemaker over het plan om de nieuwe secretaris van de letterenfaculteit met ingang van september 1997 ook het beheer van Wijsbegeerte en Godgeleerdheid toe te vertrouwen. "Maar het is best mogelijk om twee kleinere faculteiten aan een grotere toe te voegen", meent de scheidend secretaris van de letterenfaculteit. "Dan praat ik alleen maar over het beheer", voegt hij er nadrukkelijk aan toe. "Het bezuinigt wat. En je neemt doublures in de administratie weg. Zo beschouwd zijn er best wat voordelen te behalen." Tegelijkertijd erkent Zeijlemaker dat het altijd moeilijk is om afzonderlijke groepen samen te voegen.

Toen Zeijlemaker 25 jaar geleden op de VU werd aangenomen, had hij al verschillende banen in het bedrijfsleven achter de rug: bij een rederij, op een architectenbureau, in de horeca, bij een im- en exportbedrijf. "Altijd administratief-commerciële functies", blikt hij terug. "Vaak stond ik tussen verschillende partijen met wie ik rekening moest houden. Op de VU was dat

opnieuw het geval: ditmaal stond ik tussen de centrale diensten en de faculteit. Ik heb dat niet bewust gezocht, maar achteraf geconstateerd." 'Jack of all trades and a master of none', zo omschrijft hij zijn werk. "Je moet een beetje een duvelstoejager willen zijn: je moet een dienstverlenende instelling hebben en zonder specialisatie van alle markten een beetje thuis zijn, want je bent niet alleen maar bezig met personeelszaken of organisatorische dingen of financiën. Je stelt mensen in staat om hun werk te doen en geeft ze zo mogelijk raad. Ik heb altijd graag mensen willen helpen als dat in mijn vermogen lag."

Als secretaris kreeg Zeijlemaker te maken met twee belangrijke reorganisaties van de letterenfaculteit. Bij zijn aanstelling in 1971 maakte hij nog net een staartje mee van de oude structuur waarin de faculteit gelijkstond aan de hoogleraren: als de faculteit vergaderde, zaten de hoogleraren bij elkaar. Al gauw kwam de democratisering op gang. Er kwamen gekozen organen: raden en een bestuur. Begin jaren tachtig werd Zeijlemaker opnieuw met een radicale structuurwijziging geconfronteerd. De negen subfaculteiten en een aantal vakgroepen werden opgeheven. In plaats daarvan riep Letteren uitsluitend vier vakgroepen in het leven: geschiedenis, kunstgeschiedenis en archeologie, letterkunde en taalkunde.

De secretaris verlaat de VU op het moment dat er hevig wordt gedebatteerd over een nog radicalere structuurwijziging. Een extern adviesbureau heeft geadviseerd de faculteit niet langer per vakgebied te structureren, maar te verdelen in een sector Onderwijs en een sector Onderzoek. Het faculteits-

Cees Zeijlemaker: Jack of all trades and master of none.

bestuur is het in grote lijnen met de voorstellen van het bureau eens. Volgens Zeijlemaker is de reorganisatie nodig omdat de vakgroepen niet hebben gedaan wat ze moesten doen, namelijk het verdelen van taken over het personeel. De oorzaak is dat de vakgroepen waren opgericht uit onderzoeksoverwegingen. Door het ontstaan van onderzoekscholen zijn de vakgroepen zich minder op onderzoek gaan richten. Bovendien erkenden de meeste mensen de opleidingen als entiteiten, want daar komen de studenten binnen en gaan ze weg en daar gebeurt het eigenlijke onderwijswerk. Die scheiding tussen onderwijs en onderzoek leidde ertoe dat de zestien opleidingen zich min of meer zelfstandig zijn gaan gedragen, terwijl het juist belangrijk is om meer samenhang te brengen in de faculteit. Als het aan het faculteitsbestuur ligt, worden de nu bestaande vakgroepen helemaal afgeschaft.